

24. června – Narození sv. Jana Křtitele A – B – C

*Jan přišel jako svědek, aby svědčil o světle
a připravil Pánu ochotný lid.
(srov. Jan 1,7; Lk 1,17)*

První čtení

Izaiáš 49,1-6

Slyšte mě, ostrovy, dejte pozor, národy, které jste v dáli! Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě mě nazval jménem. Z mých úst udělal nabroušený meč, ve stínu své ruky mě ukryl. Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: "Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou." Já však jsem pravil: "Nadarmo jsem se namáhal, naprázdno, zbytečně jsem strávil svou sílu. Mé právo je však jistě u Hospodina a má mzda u mého Boha." Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): "Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země."

Druhé čtení

Skutky apoštolů 13,22-26

Pavel řekl: "Bůh dal praotcům za krále Davida, o němž vydal (pochvalné) svědectví: 'Nalezl jsem Dávida, Jesseova syna. Je to muž podle mého srdce. Ten vyplní všechno, co budu chtít.' Z jeho potomstva Bůh podle zaslíbení vyvedl Izraeli jako spasitele Ježiše. Před jeho příchodem hlásal Jan všemu izraelskému lidu křest obrácení. Když Jan svůj úkol končil, říkal: 'Já nejsem ten, za koho mě pokládáte. Ale po mně přijde ten, kterému nejsem hoden zout opánky z nohou.' Bratři, kteří pocházíte z Abraháмова rodu, i vy, kdo se bojíte Boha! Nám bylo posláno slovo o té spáse."

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: "Ne, ale bude se jmenovat Jan!" Namítli jí: "Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje." Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: "Jeho jméno je Jan." Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: "Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!" Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským (národem).

K zamyšlení

Dnešní slavnost byla ve 4. století přijata do liturgie jak na východě, tak na západě.

To, že se v církevním kalendáři slaví svátky pouze tří narození (Ježíše, Marie a Jana) ukazuje na důležité místo, kam Jan patří již od nejstarších dob církve.

Narození znamená naději, která vyjadřuje, že Bůh je zde a pro lidi chce budoucnost a život. Tento Boží příslib se odráží ve významech jmen všech tří osob dnešního evangelia. Zachariáš ("Bůh si vzpomněl"), Alžběta ("Bůh je plnost") a Jan ("Bůh se smiloval") vyjadřují, že Bůh nezapomíná na ty, kteří v něj celý život doufají. Přesně to je Janův úkol: Připravovat cesty pro toho, ve kterém je milosrdenství Boží živé a viditelné a zvěstovat lidem nezrušitelnou Boží podporu.

Bůh je dobrotivý, Bůh je plnost, Bůh přichází k lidem. To je náčrt dnešního svátku. Zakoušíme Boha, který chce pro lidi to nejlepší a můžeme se zeptat, co znamená tato zvěst pro náš život: Co pro mne znamená "Boží plnost"? Co znamená "Bůh si vzpomněl"? Kdy a skrze co jsem zažil tento příslib ve svém vlastním životě? Můžu z toho vyvodit, že Bůh chce pro mne to nejlepší, i když jsem se v životě často dotknul dna? Často je dar plnosti jasný teprve s odstupem, nepochybnost, že život stojí za to a smysl se ukáže teprve v širších souvislostech. Člověk – každý člověk – není míč na hraní náladového osudu, ale je to bytost Bohem pojmenovaná, od Boha chtěná a pověřená důležitým posláním.

Dnešní čtení vychází z toho, že každý člověk má své poslání a svůj úkol. Dnešní svátek nám dává podnět, abychom pátrali po darech a možnostech, které jsme obdrželi od Boha a po tom, jak je využít. Ne vždy je jednoduché přijít na to, jaké máme poslání, které nám bylo vloženo již do kolébky. Není vždy jednoduché rozpoznat, jak ho máme naplnit, mnoho roste a mění se během našeho života. Přijít na to zůstává napjatým a tvůrčím úkolem!

Když přichází Bůh, stává se vždy něco nového. Prorockým příslibem je i Alžbětin postoj proti tradičnímu pojmenování jejího syna. Staré mechanismy musí být prolomeny, aby daly prostor něčemu úplně novému a jinému. Tehdy i dnes bylo potřeba lidí, kteří rozpoznali potřeby doby a odpovídajícím způsobem se jich zhostili. Tehdy i dnes je potřeba lidí, kteří mají odvahu myslet proti zajatému způsobu myšlení, kteří mají odvahu zasáhnout svým hlasem proti starým konvencím zabraňujícím pronikání nového životního naplnění.

Co by se stalo, kdyby měl každý z nás odvahu tak učinit?